

*ILO-Verdrag Nr. 131 en ILO-Aanbeveling Nr. 135
betreffende het vaststellen van een minimumloon,
speciaal met betrekking tot de ontwikkelingslanden*

BRIEF VAN DE MINISTER VAN
BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

's-Gravenhage, 4 juni 1973.

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal
ontvangen: 22 juni 1973.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukke-
lijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden
onderworpen, kan door of namens de Kamer of door
ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden
gegeven uiterlijk op 21 juli 1973.

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van
artikel 60 van de Grondwet, alsook aan artikel 19 van het
Statuut van de Internationale Arbeidsorganisatie, de Raad van
State gehoord, heb ik de eer u hierbij de Engelse en de Franse
tekst en de vertaling in het Nederlands over te leggen van het
op 22 juni 1970 te Genève door de Internationale Arbeids-
conferentie in haar vierenvijftigste zitting aangenomen Verdrag
(Nr. 131) betreffende de vaststelling van minimumlonen, in
het bijzonder met betrekking tot de ontwikkelingslanden (*Trb.*
1971, 48), met Aanbeveling (Nr. 135) (*Trb.* 1971, 117, blz.
92 e.v.).

Een toelichtende nota bij dit verdrag, tevens houdende het
standpunt van de Regering met betrekking tot de aanbeveling,
gelieve u hiernevens aan te treffen.

De goedkeuring van het verdrag, alleen voor Nederland,
wordt op de voet van het derde lid van artikel 61 van de
Grondwet gevraagd.

Gelet op het bepaalde in het eerste lid van artikel 24 van
het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden is aan de
Gouverneurs van Suriname en de Nederlandse Antillen ver-
zocht hogergenoemde stukken op 22 juni 1973 aan te bieden
aan de Staten van Suriname, onderscheidenlijk van de Neder-
landse Antillen.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

J. M. DEN UYL.

Toelichtende nota

Het onderhavige verdrag en de gelijknamige Aanbeveling
werden op 22 juni 1970 door de Algemene Conferentie van
de Internationale Arbeidsorganisatie tijdens haar vierenvijf-
tigste zitting aangenomen. Het verdrag strekt ter aanvulling
van op dit gebied in het verleden gesloten verdragen; onder
andere kwam in 1928 een verdrag tot stand betreffende de
invoering of de handhaving van methodes tot vaststelling van
minimumlonen (Arbeidsverdrag nr. 26) (laatstelijk *Trb.* 1965,
nr. 106) en in 1951 een verdrag betreffende methodes tot
vaststelling van minimumlonen in de landbouw (Arbeids-
verdrag Nr. 99) (laatstelijk *Trb.* 1969, nr. 194). De gelijk-
namige Aanbeveling is te zien als een uitwerking van het
verdrag en geeft meer gedetailleerde richtlijnen aan voor de
uitvoering van het in het verdrag bepaalde.

Het verdrag beoogt de bescherming van in een ongunstige
positie verkerende groepen van loontrekkenden door middel
van het vaststellen, aanpassen en handhaven van minimum-
lonen. Het verdrag verplicht het minimumloon kracht van
wet te verlenen en de toepassing ervan door middel van
straffen of andere sancties af te dwingen. Van het bevoegde
gezag worden met het oog op daadwerkelijke toepassing vol-
doende controlemaatregelen verwacht. Bij de vaststelling en

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

aanpassing van het minimumloon dient rekening te worden gehouden met enerzijds het behoeftecriterium en anderzijds het criterium van de economische mogelijkheden. Voorts dienen partijen bij het verdrag voorzieningen te treffen voor een behoorlijke consultatie van werkgevers en werknemers in representatieve overlegorganen.

Wat Nederland betreft is het minimumloon reeds vastgesteld volgens de vereiste criteria voor werknemers die de leeftijd van 23 jaar, maar nog niet die van 65 jaar hebben bereikt (Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag, *Stb.* 1968, 657, jo. *Stb.* 1972, 43).

Zo nodig kunnen rechthebbenden hun aanspraken op minimumloon door inschakeling van de burgerlijke rechter geldend maken. Voor de consultatie van representatieve organisaties van werkgevers en werknemers bestaan de Stichting van de Arbeid en de Sociaal-Economische Raad.

Hoewel het de vraag is of werknemers in dienst van de overheid geacht moeten worden te vallen binnen de werking van het verdrag, daar noch de tekst, noch de geschiedenis van de totstandkoming zich hierover uitspreken, kan ook de situatie met betrekking tot de vaststelling van het minimumloon van overheidspersoneel hier te lande geacht worden in overeenstemming te zijn met het bepaalde in het verdrag.

Naar het oordeel van de Regering voldoen de bestaande wettelijke bepalingen voor wat het Rijk in Europa betreft dan ook aan de in het verdrag gestelde eisen, zodat na goedkeuring door de Staten-Generaal tot bekrachtiging van het verdrag kan worden overgegaan.

De gelijknamige Aanbeveling Nr. 135 geeft nadere richtlijnen met betrekking tot het vaststellen van minimumlonen, onder andere betreffende de criteria voor het bepalen van het peil hiervan. Zij bepaalt, dat de minimumloontarieven van tijd tot tijd dienen te worden aangepast, rekening houdende met veranderingen in de kosten van levensonderhoud en andere economische omstandigheden. Ook de toepassing van deze Aanbeveling levert voor Nederland geen moeilijkheden op.

De regering van de Nederlandse Antillen heeft medegedeeld dat de medegelding van het verdrag voor wat haar land betreft vooralsnog niet in overweging kan worden genomen. De reden daarvan is gelegen in het feit, dat de Antilliaanse wettelijke regeling op het stuk van de minimumlonen (vide *Publikatieblad* 1972, nr. 110) van recente datum is en de toepassing daarvan eerst aan de praktijk zal moeten worden getoetst.

Wat de medegelding van het Verdrag voor Suriname aangaat, zij vermeld dat de bovengenoemde Arbeidsverdragen van 1928 en 1951, waarop het onderhavige verdrag een vervolg vormt, niet voor dit land gelden.

De Surinaamse regering acht in verband hiermede, alsook vanwege het feit dat de sociale wetgeving in Suriname nog niet van dien aard is, dat de uit het verdrag voortvloeiende verplichtingen zouden kunnen worden gedragen, medegelding van het verdrag voor haar land voorshands niet wenselijk.

De Minister van Sociale Zaken a.i.,

H. VREDELING.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

J. M. DEN UYL.